

i den Henseende aldeles ikke ligner, som man skal. Det interesserer mig særlig meget, at Trap ligesom jeg paa den ene Side har peget paa, hvorledes Omordningen i 1906 af Rodemesterinstitutionen, altsaa med andre Ord Rationaliseringen af Skatteligningen, har medført, at Indkomstskatten er steget stærkt i de følgende Aar, og hvorledes Trap siger, at det er forkert med den nuværende Ligning paa Landet, der ifølge Loven af 15. Maj 1903 hovedsagelig foretages af de kommunale Ligningsmyndigheder, fordi de have stor Interesse i, at Indtægtsniveauet holdes saa lavt som muligt, da Kommunens Beboere som Helhed derved slippe billigst muligt fra Statsindkomstskatten. Med andre Ord, de ere interesserede i forkert Retning, og da Skatteraadene i det hele og store ere af samme Slags, indeholde de faktisk ingen Betryggelse, som det til Overflod har vist sig. Ogsaa der giver Hr. Trap mig fuldstændig Ret, idet han siger, at disse Skatteraadere neppe ville paavirke i synderlig Grad de trufne Afgørelser, fordi største Delen af de Mænd, der sidde i Skatteraadet, har Interesser og Synspunkter til fælles med dem, der ere afgørende for den kommunale Skatteligning. Og saa gennemgaar han Udlandets Litteratur og viser, hvorledes forskellige af de største finansvidenskabelige Autoriteter, f. Eks. Adolph Wagner, have gjort sig til Talsmænd for ganske det samme indenfor Preussen, hvor det er den saakaldte Landraad, der spiller den store Rolle, nemlig at erstatte ham med en Embedsmand, som helt kunde ofre sig for Skatteligningen.

Hele denne Side af Sagen er overordentlig betydningsfuld. Thi for det første, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) gjorde opmærksom paa, hvis det er saaledes, at vi ved en virkelig rationel gennemført Skatteligning faa et blot saa stort Beløb, som General-tolddirektor Rubin har angivet, mere ud af Landboerne, vilde vi alene af den Grund ikke behøve at gaa saa højt op med Sætserne som af Regeringen og Flertallet foreslaaet. Det er den ene, rent finansielle Side af Sagen, men den anden Side lægger jeg mere Vægt paa, og det er dette, at en saadan Beskatning skal gennemføres, som overhovedet alle Statsforanstaltninger, lige- ligt, saa at der gøres Ret og Skel. Det er den største, mest afgørende, mest gra- verende Indvending, der overhovedet kan gøres mod et Skattesystem, at det behandler Befolkningens forskellige Dele uligeligt, at

det, medens det kaster sig over nogle og suger dem som Citroner, paa den anden Side lader andre slippe lempeligt. Der er ogsaa gjort opmærksom paa fra forskellige Sider, blandt andet af den ærede fore- gaaende Taler (P. Munch), at det gaar altid uforholdsmæssigt ud over Mennesker med faste Indtægter, og lad mig sige: over alle, hvis Indtægter udbetales af andre, der have eller faa en Pligt til at angive det udbetalte Beløbs Størrelse. Det er altsaa ikke alene den lille Embeds- og Bestillings- mand og endvidere de fastansatte i under- ordnede Stillinger hvor som helst, som nu maa betale af hver Hvid og Skilling, men det er ogsaa den store Arbejderbefolkning. Saaledes som det gaar i København, kan en Arbejder overhovedet ikke faa Arbejde, da hans Indtægt netop er Arbejdsindtægt, altsaa Indtægt ved Arbejde for andre, ikke selvstændig Indtægt, uden gennem en Arbejdsgiver, og denne opgiver nøjagtigt, hvilken Indtægt vedkommende har haft. Altsaa, disse Arbejdere beskattes nu af hver evige Øres Indtægt. Hvorledes kan man saa tale om Retfærdighed, naar man ved, at der er rige Mænd paa Landet, som betale forholdsvis for lidt? Der fortælles endog — det blev sagt af det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) —, at det i stort Omfang gælder om store Proprietærer og Godsejere, og der er blevet fortalt mig tilsvarende Eksempler derpaa. Medens Ar- bejderne betale af hver evige Øre, er der store Godsejere og Proprietærer, store Gaard- mænd, som kun betale af en lille Indtægt, der ikke er $\frac{1}{3}$ af deres virkelige Indtægt. Det er den Slags Ting, man ikke kan finde sig i. Hvis det er saaledes, som Bemærk- ningerne i Statistisk Bureaus sidste Tabel- værk synes at tyde paa, at f. Eks. i Lande som Preussen og England kan man gennem- gaaende regne, at Indtægten er, saadant noget som 15 pCt. for lavt angiven, vil det føre til — og det er man inde paa i England —, at Folk med faste Indtægter, der ligge tydeligt for Dagen, kunne slippe for at betale for hver evige Øre, saa at de Folk, der, for at bruge Gladstones Udtryk, bo i Glashuse — og det er, som sagt, lige saa vel københavnske Arbejdere som Em- bedsmænd —, faa et Fradrag af 15 pCt. af deres Indtægt. Saa bliver der nogen Lige- lighed. Den Vej kunde man ogsaa gaa og derved søge paa forskellig Maade at nærme sig Retfærdighed. De Indtægter, man var sikker paa at kende paa Hvid og Øre, skulde have et vist Afslag. Den Vej er man, som sagt, slaaget ind paa i England. Man op-